

ENRIQUE MARTY
De Profundis

In Matthew's gospel, Jesus exclaims, unprovoked, as follows: 'I praise You, Father, Lord of heaven and earth, because You have hidden these things from the wise and learned, and revealed them to little children.' It is not to the strong that God shows who He is, but to the little ones: children and people who see the world through a child's eyes. Looking at the series of paintings Enrique Marty has created for our Cathedral, I get the feeling that the Spanish artist put the 'little ones' Jesus speaks of in a van and took them to Antwerp. At length, the children were free to walk around the Cathedral. They feasted their eyes and took in the architecture, sculptures and paintings. They were all alone until the artist joined them to capture with his brushes what the children had seen, experienced, felt and fantasised about. A unique documentary is the result. The cathedral space became the scene of endearing naivety, exuberant imagination, colourful stillness, child-like authenticity. The wooden pulpit, sculpted to appear to be in the middle of a forest, has grown into an exuberant tree. The birds that have throned immobile on the dark church furniture for centuries have come to life and flutter around multicolouredly. Rubens red, Rubens blue, Rubens green all over the place. Has the bald eagle snatched a fish from the boy with the loaves and fishes? What is that eagle up to with the two balloons and will the boy in question keep smiling? The sun and moon above Fabre's sculpture have left their mark on the blue stockings of one of the children. Others walk around with a flower they picked from the hands of pious saints. Or they adopt the body posture of an allegorical figure they met in the confessionals. And amid all this vitality: eyes. Sometimes dreamy, nostalgic even. More often a gaze that looks straight at you. Mysterious and quiet but also sharp and intimate. To the point of discomfort. Is something expected of me here? Is this even meant for my eyes? You cannot miss it: Enrique Marty has glimpsed a world to which a contemporary Westerner is rarely granted access. The depths to which the paintings testify normally remain hidden from those who, convinced of their own wisdom, look at the world from the point of view of reason. So it is a privilege that the artist is willing to share his work with us. That we may behold something of how the Cathedral's deepest soul reveals itself to children. Could this happen to us too?

Bart Paepen,
Paster Canon, Cathedral of Our Lady, Antwerp

In het evangelie van Matteüs roept Jezus, zonder enige aanleiding, het volgende uit: 'Ik prijs U, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen verborgen gehouden hebt voor wijzen en verstandigen, maar ze hebt geopenbaard aan kleinen'. Niet aan bollebozen laat God zien wie Hij is, maar aan kleinen: kinderen en mensen met een kinderlijke blik. Kijkend naar de reeks schilderijen die Enrique Marty heeft gemaakt voor onze Kathedraal, krijg ik het gevoel dat de Spaanse kunstenaar de 'kleinen' waarover Jezus spreekt in een busje heeft gezet en ze naar Antwerpen heeft gebracht. Geruime tijd hebben de kinderen vrij kunnen rondlopen in de Kathedraal. Ze hebben hun ogen de kost gegeven en de architectuur, de sculpturen en schilderijen op zich laten inwerken. Helemaal alleen waren ze daar tot de kunstenaar hen vervoegde om met zijn penselen op de gevoelige plaat vast te leggen wat de kinderen gezien, beleefd, gevoeld en gefantaseerd hebben. Een unieke reportage is het resultaat. De kathedrale ruimte is het toneel geworden van aandoenlijke naïviteit, exuberante verbeelding, kleurrijke verstilling, kinderlijke authenticiteit. De houten preekstoel, die zo gebeeldhouwd is dat hij midden in een bos lijkt te staan, is uitgegroeid tot een uitbundige boom. De vogels die al eeuwen onbeweeglijk tronen op het donkere kerkmeubel zijn tot leven gekomen en fladderen veelkleurig rond. Rubensrood, Rubensblauw, Rubensgroen, *'t spreekt al een taal dat leeft*, zou Guido Gezelle zeggen. Heeft de zeearend een vis gepikt van de jongen met de broden en de vissen? Wat is die arend van plan met de twee ballonnen en zal de jongen in kwestie blijven lachen? De zon en de maan boven de sculptuur van Fabre hebben hun stempel gedrukt op de blauwe kousen van een van de kinderen. Anderen lopen rond met een bloem die ze geplukt hebben uit de handen van vrome heiligen. Of ze nemen de lichaamshouding over van een allegorische figuur die ze hebben ontmoet in de biechtstoelen. En te midden van al deze vitaliteit: ogen. Soms dromerig, nostalgisch zelfs. Vaker nog een blik die je recht aankijkt. Mysterieus en stil maar ook scherp en intiem. Op het ongemakkelijke af. Wordt hier iets van mij verwacht? Is dit wel bedoeld voor mijn ogen? Je kan er niet naast: Enrique Marty heeft een inkijk gekregen in een wereld waartoe een hedendaagse westerling zelden toegang vindt. De diepten waarvan de schilderijen getuigen, blijven normaal gezien verborgen voor degenen die, overtuigd van eigen wijsheid, vanuit het verstand naar de wereld kijken. Een privilege is het dus voor ons dat de kunstenaar zijn werk met ons wil delen. Dat we iets mogen aanschouwen van hoe de diepste ziel van de Kathedraal zich openbaart aan kinderen. Zou dit ook ons kunnen overkomen?

Bart Paepen

Kan. Pastoor, Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen

Een jongen speelt met een paar ballonnen en glimlacht. Hij staat met zijn rug naar het grafmonument gewijd aan Jan Moretus en Maria Plantin. Het drieluik van Rubens toont de opstanding van Christus en op een bepaalde manier bootst het kind de houding van Jezus in het schilderij na. Het schouwspel refereert aan transcendentie maar is tegelijk doordrongen van een zeker gevaar. De jongen speelt op de graven die in stilte wachten op de belofte van herrijzenis. Afgeleid door het spel is hij zich niet bewust van de scherpe klauwen van de naderende arend. Het open einde van dit tableau laat de bezoekers toe zelf het verhaal te voltooien.

A boy plays with some balloons and smiles. He's standing with his back towards the grave monument dedicated to Jan Moretus and Maria Plantin. The triptych by Rubens shows the resurrection of Christ and the child appears to be imitating the pose of Jesus. The scene refers to transcendence but is simultaneously imbued with a sense of danger. The boy plays on the graves that silently await the promise of resurrection. Distracted by the game, he is unaware of the approaching eagle, or its sharp claws. The open-ended nature of this tableau allows the visitors to complete the story themselves.

Een jonge figuur kijkt de toeschouwer glimlachend aan, zonder enige merkbare bekommernis voor de slang die om zijn lichaam kronkelt. Sterker nog, hij houdt haar zonder veel moeite stevig vast. Hij staat naast het beeld van de Maagd en het Kind, vervaardigd door de meester van Maasland, en lijkt de slang te willen plaatsen zoals in de traditionele iconografie: onder de voeten van Maria, vertrapt door haar heilige gestalte.

A young person is looking at the spectator with a smile, seemingly unconcerned about the snake coiling around his body. In fact, he holds it tightly without much effort. He's standing next to the statue of the Virgin and the Child, crafted by the master of Maasland, and appears to want to place the snake as per the traditional iconography: below Mary's feet, crushed by her holy figure.

In het hart van het middenschip van de kathedraal rijst een kolossale gestalte op, een echo van meesterwerken zoals de *Annunciatie* van Van Eyck of *De Zeven Sacramenten* van Rogier Van der Weyden. Hier lijkt hoofdpersoon proportioneel overdreven, een dramatische keuze ontleend aan de meesterwerken van de Vlaamse primitieven. Gekroond met een lauwerkrans en beladen met de overvloedshoorn, draagt de figuur iconografie die zijn oorsprong vindt in een van de sculpturen van de biechtstoelen. In de nabije omgeving, op aanzienlijk kleinere schaal, blijven de metselaars zich onwetend van alles aan de stenen wijden, overtuigd van een eeuwigdurende constructie. De iconografische elementen op de sokken van de centrale figuur - zon, maan en sterren - vinden hun weerklank in de symboliek van het gebouw, op zoek naar hun evenbeeld op het plafond van de kathedraal.

At the heart of the cathedral's nave, a colossal figure rises, an echo of masterpieces such as Van Eyck's *Annunciation* or Rogier Van der Weyden's *The Seven Sacraments*. The main character appears to have exaggerated proportions, a dramatic artistic choice borrowed from the masterpieces of the Flemish Primitives. Crowned with a laurel wreath and holding the cornucopia horn, the figure is carrying iconography originating from one of the confessional sculptures. In the vicinity, on a considerably smaller scale, the masons remain dedicated to the stones, committed to an eternal construction. The iconographic elements on the socks of the central character – sun, moon and stars – resonate with the symbolism found in the building, seeking their reflection on the cathedral's ceiling.

Een jongen staat op een balustrade omringd door verschillende vogels. Hij zoekt het kaarslicht op omdat de vlucht van de vogels het spaarzame licht verduistert dat door de glas-in-loodramen binnenvalt. Geïnspireerd door een sculptuur in de biechtstoelen wijst hij met zijn rechterwijsvinger naar zijn eigen voorhoofd als symbool van introspectie en gewetensonderzoek. Ondertussen tracht een pauw zijn aandacht te vangen, trekkend aan de vinger van de uitgetrokken handschoen in zijn linkerhand. Een verwijzing naar de bekoringen die kunnen wegleiden van de zelfkennis die ons naar onze uiteindelijke bestemming zou moeten brengen.

A boy is standing on a balustrade surrounded by various birds. He seeks the candlelight as the birds obscure the sparse light coming through the stained glass windows. Inspired by a confessional sculpture, the boy points to his own forehead with his right index finger as a symbol of introspection and soul searching. Meanwhile, a peacock tries to capture his attention, pulling on the removed glove in his left hand. A reference to the temptations that can divert us from the self-knowledge that should lead us to our ultimate destination.

Een jong personage kijkt intens naar zichzelf in een spiegel. In zijn andere hand houdt hij een leliestokje en op zijn overhemd is een zon geborduurd. Zijn gezicht is kalm maar geconcentreerd en verzonken in gedachten waardoor een lichte spanning zichtbaar is. Net als andere figuren is dit personage gebaseerd op een van de sculpturen in de biechtstoelen. Zelfobservatie als fundamentele stap naar vrijheid.

A young character intensely looks at himself in a mirror. In his right hand he is holding a lily wand, and on his shirt, a sun is embroidered. His face is calm but focused and lost in thought, revealing a slight tension. This character, too, is based on one of the sculptures in the confessionals. Self-observation is portrayed as a fundamental step towards freedom.

Dit tweelুক onthult een figuur, verdiept in de beschouwing van Rubens' *Kruisafneming*. Zijn hand lijkt omhoog te reiken, wellicht om het tafereel aan te raken, misschien om zelf een personage daarin te worden. Aan de rechterzijde vertolken de tot leven gekomen vogels van de preekstoel een wervelende dans terwijl de preekstoel zijn metamorfose voortzet, uitdijt en de ruimte vult met weelderig groen. De kleuren van de vogels herhalen het chromatische palet van Rubens' triptiek, alsof ze nog op het netvlies van de jongen rustten en hij ze onmogelijk kon vergeten.

This diptych reveals a figure immersed in the contemplation of Rubens' *Descent from the Cross*. His hand seems to reach upward, perhaps to touch the scene, perhaps even to become a character in it. On the right, birds brought to life from the pulpit perform a swirling dance while the pulpit continues its metamorphosis, expanding and filling the space with lush greenery. The colours of the birds echo the chromatic palette of Rubens' triptych, as if they still rested on the boy's retina, impossible to forget.

On the left side of the diptych, a girl effortlessly carries a boy on her shoulders. Looking back as if someone has asked her for directions, she points towards the unknown. On the girl's shoulders, the boy holds a fish, while the shiny stone floor of the cathedral appears watery and wet, as if the boy has just caught the fish on the spot.

On the right side of the diptych, a girl in a blue silky pajama and green satin slippers holds a candle in her hand. At her feet, a crown rests on a red velvet cushion. Apparently just awakened, she wanders through the house, illuminating herself with a candle. The two characters on the left panel seem to be walking towards the glow of the candle. Enrique Marty refers to the closed shutters of Rubens' *Descent from the Cross*. Here, Saint Christopher crosses the river, accompanied by a hermit with the light of his lantern. A light burden can become unbearable when the whole world rests on your shoulders.

Aan de linkerkant van het tweeluik draagt een meisje schijnbaar moeiteloos een jongen op haar schouders. Achterom kijkend alsof iemand haar de weg heeft gevraagd, wijst ze in de richting van het onbekende. Op de schouders van het meisje houdt de jongen een vis vast, terwijl de glimmende stenen vloer van de kathedraal waterig en nat lijkt alsof de jongen de vis zonet ter plekke heeft gevangen.

Aan de rechterzijde van het tweeluik houdt een meisje in een blauwe zijdeachtige pyjama en groene satijnen muiltjes een kaars in haar hand. Aan haar voeten rust een kroon op een rood fluwelen kussen. Ogenschijnlijk net ontwaakt dwaalt ze door het huis, zichzelf bijlichtend met een kaars. De twee personages op het linkerpaneel lopen zo te zien in de richting van het schijnsel van de kaars.

Enrique Marty verwijst met het tafereel evenwel naar de gesloten luiken van Rubens' *Kruisafneming*. Hier steekt Sint-Christoffel de rivier over, begeleid door een kluisenaar met het licht van zijn lantaarn. Een lichte last kan ondraaglijk worden wanneer de hele wereld op je schouders rust.

The exhibition *De Profundis* by renowned artist Enrique Marty (°1969. Salamanca, SP) consists of an entirely new series of paintings that were made especially for the Cathedral of Our Lady, Antwerp.

A profound exploration of human nature and a deep connection with art history lie at the base of Enrique Marty's three decade long artistic pursuit. The first art book Marty read as a young child was a book about Rubens. On the first pages it spoke of the cathedral of Antwerp and the Rubens works that were hanging there. This first encounter with art unleashed a lifelong obsession for both Rubens' work as for the awe inspiring cathedral. With this exhibition it is not only an honour to be able to exhibit works alongside Rubens, but also a personal milestone in the artist's artistic career.

Marty's current artistic journey originated in this early fascination with the cathedral, a place that, to him, embodies the essence of a complete work of art, a place where architecture, painting, sculpture, installation and more join to form a wondrous whole. With conscious humility and deep respect for the cathedral's legacy, Marty strives for his creations to have a meaningful dialogue, while subtly harmonising, with the environment.

The new series of paintings is an homage to the building blocks of the cathedral. He integrates figures that refer to classical works that are on display at the cathedral and animates the space with birds and other animals that have sprung to life out of the magnificent pulpit that is once again growing and thriving as an oak tree. Marty also emphasises the play of light, to him a key element in these sacred spaces. He channels the captivating interplay of natural glass, stained glass windows, candles and spot lights to create twelve powerful works.

The depicted scenes take place in recognisable spots in the cathedral and thus allow the works, just like the two polychrome statues, to position themselves as objects of contemplation, inviting the visitors to introspection and reflection. *De Profundis* wants to encourage the visitors to immerse themselves into the depths of the cathedral's beauty and to surrender to the lasting impressions it leaves on our/everyone's memories.

Koen Leemans,
Director Keteleer Gallery

De tentoonstelling *De Profundis* van de gewaardeerde Spaanse kunstenaar Enrique Marty (°1969, Salamanca, SP) bestaat uit een volledig nieuwe reeks schilderijen die speciaal voor de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal van Antwerpen werden gemaakt.

Een wezenlijke verkenning van de menselijke natuur en een diepgaande connectie met de kunstgeschiedenis liggen aan de basis van het drie decennia overspannende artistieke parcours van Enrique Marty. Het eerste kunstboek dat de kunstenaar als kind las was een boek over Rubens. Op de eerste pagina's sprak het over de kathedraal van Antwerpen en de werken van Rubens die er hingen. Die eerste aanraking met kunst heeft bij Marty een levenslange obsessie voor zowel het werk van Rubens als de ontzagwekkende kathedraal doen ontkiemen. Met deze tentoonstelling is het voor Marty niet alleen een eer om naast de meesterwerken van Rubens te exposeren, maar evenzeer een persoonlijke mijlpaal in zijn kunstenaarscarrière.

Marty's huidige artistieke reis vindt zijn oorsprong in die vroege fascinatie voor de kathedraal, een plek die voor hem de essentie van een totaal-kunstwerk belichaamt, een plek waar architectuur, schilderkunst, beeldhouwkunst, installaties en meer in een wonderlijk geheel samenkomen. Met bewuste nederigheid en diep respect voor het erfgoed van de kathedraal streeft Marty er naar om met zijn creaties in een betekenisvolle dialoog subtiel te harmoniseren met de omgeving. De nieuwe reeks schilderijen is een eerbetoon aan de bouwstenen van de kathedraal. Hij integreert figuren die verwijzen naar de klassieke kunstwerken die je in de kathedraal aantreft en bezielt de ruimte met vogels en andere dieren die tot leven zijn gekomen uit de magnifieke preekstoel die opnieuw als een eikenboom groeit en bloeit. Marty legt in ieder werk ook nadrukkelijk het spel van licht vast, voor hem een sleutelement in deze sacrale ruimtes. Hij kanaliseerde het boeiende samenspel van natuurlijk licht, glas-in-loodtinten, kaarsen en spotlights om twaalf krachtige schilderijen te creëren.

De afgebeelde scènes spelen zich af op specifieke herkenbare plaatsen in de kathedraal waardoor de werken zich, net als de twee polychrome bronzen sculpturen, positioneren als objecten van contemplatie en de bezoekers uitnodigen tot introspectie en reflectie. *De Profundis* wil de bezoeker zo aansporen om zichzelf onder te dompelen in de diepten van de schoonheid van de kathedraal en zich over te geven aan de blijvende indrukken die deze op onze/ieders herinneringen achterlaat

Koen Leemans,
Directeur Keteleer Gallery

Aan de linkerzijde van het tweeluik transformeert de preekstoel van Michiel van der Voort zich tot een majestueuze eik, zijn takken vullen het schip van de kathedraal met weelderig groen. De gebeeldhouwde vogels en dieren komen tot leven; de vogels vliegen door de kathedraal, terwijl een pauw, een kalkoen en eekhoorns dartelen over de uitgestrekte vloer. Overweldigd door het schouwspel kijkt een jonge figuur de toeschouwer enigszins onthutst aan. Te midden van deze uitbarsting van leven zoekt hij voorzichtig de veilige beschutting van de zuil op. Op de achtergrond deelt Rubens' *Kruisoprichting* in de opwaartse vlucht van vogels en onwaarschijnlijke gedaanteverwisseling van de preekstoel, een contrast dat vooruit lijkt te lopen op het *Verrijzenis*-drieluik van Rubens.

On the left side of the diptych, the pulpit of Michiel van der Voort transforms into a majestic oak, its branches filling the cathedral nave with lush greenery. The carved birds and animals have come to life; the birds fly through the cathedral while a peacock, a turkey, and squirrels frolic on the vast floor. Overwhelmed by the spectacle, a young figure looks somewhat bewildered at the viewer. Amidst this burst of life, he cautiously seeks the safe shelter of the pillar. In the background, Rubens' *Erection of the Cross* mimics the upward flight of birds and the unlikely transformation of the pulpit, a contrast that seems to anticipate Rubens' *Resurrection* triptych.

Een ernstig kijkende jonge vrouw omhelst met haar linkerarm teder een klein kind. In haar rechterhand rust een schedel die als een stille waarschuwing in haar vinger bijt. Het kind wijst opgewekt naar de vrouw terwijl hij met zijn andere hand onbevreesd de schedel aanraakt. Aan de rechterzijde van het tweeluik wendt een jongeling zich naar de kijker en vraagt onze aandacht voor de lelies die hij omhooghoudt. In de verte, Rubens' *Kruisafneming*. Dit werk refereert aan geboorte en dood als onafscheidelijke facetten van eenzelfde geheel, die op natuurlijke wijze onder ogen moeten worden gezien.

A serious-looking young woman tenderly embraces a small child with her left arm. In her right hand, a skull rests, biting her finger as a silent warning. The child points cheerfully at the woman while, with his other hand, he fearlessly touches the skull. On the right side of the diptych, a child turns towards the viewer, drawing attention to the lilies he's holding up. In the distance, we see Rubens' *Descent from the Cross*. This work refers to birth and death as inseparable facets of the same whole that must be faced naturally.

Op het linkerpaneel kijkt een jongen de toeschouwer doordringend aan, gebarend alsof hij iets wil duidelijk maken. Op het rechterpaneel zien we een kolossale, zittende figuur, geflankeerd door twee jongens van ‘normale’ grootte. De imposante gestalte op de voorgrond werpt dezelfde indringende blik naar de kijker als de figuur op het linkerpaneel. Deze compositie vindt zijn inspiratie in het middenpaneel van Frans Francken’s *Jezus tussen de dokters*, waar een gespannen woordenloos tafereel wordt uitgebeeld, de figuren hiëratisch, bijna bevroren. Net als in Franckens schilderij blijft de scène van het tweeluik een stil gesprek vol onuitgesproken betekenis.

On the left panel, a boy looks penetratingly at the viewer, gesturing as if he wants to convey something. On the right panel, we see a colossal, seated figure, flanked by two boys of ‘normal’ size. The imposing figure in the foreground casts the same penetrating gaze at the viewer as the figure on the left panel. This composition is inspired by the central panel of Frans Francken’s *Jesus among the Doctors*, where a tense, wordless scene is depicted, the figures hieratic, almost frozen. Like in Francken’s painting, the scene of the diptych remains a silent conversation full of unspoken meaning.

MARI

HS

HS

SB

SB

Links vliegt een visarend met een vis in zijn klauwen. Misschien heeft hij zijn prooi gestolen van het kind op het rechterpaneel, dat in antieke gewaden in de ene hand een dienblad met vis houdt en in de andere enkele in stof gewikkelde broden. Het personage, ontleend aan Ambrosius Francken's schilderij *Het wonder van de broden en vissen*, wordt een levend personage dat dit wonder hier en nu naar de toeschouwer brengt.

On the left, an osprey flies with a fish in its claws. Perhaps it has stolen its prey from the child on the right panel, who, dressed in ancient attire, holds a tray with fish in one hand and some bread wrapped in cloth in the other. The character, borrowed from Ambrosius Francken's painting *The Miracle of the Loaves and Fishes*, becomes a living character offering this miracle right here and now to the viewer.

In the central panel of this triptych, we see a tormented young figure, introspective and unaware of the world around him. Enrique Marty once again draws inspiration for this figure from a striking sculpture in one of the confessionals, the Prodigal Son. The positions of the figures on the left panel reflect those of the characters on the back of the side panels of Rubens' *Erection of the Cross*. Saint Walburga, the patron saint of the disappeared St. Walburgis Church for which the triptych was originally painted, is prominently present. Here, however, they lack the grandeur of Rubens and manifest themselves as ordinary mortals, devoid of the heavenly spectacle. On the right, two figures pose next to the Ecce Homo as if they were taking a selfie with a celebrity. The figure in the foreground presents the Ecce Homo, shrouded in deep sorrow, to the viewer with a certain smugness. The brightly coloured birds flying overhead symbolize his misplaced frivolity and indifference to the suffering of others.

Op het middenpaneel van dit drieluik zien we een gekwelde jonge figuur, in zichzelf gekeerd en onbewust van de wereld om hem heen. Enrique Marty inspireerde zich voor deze figuur opnieuw op een opvallende sculptuur in een van de biechtstoelen, de Verloren Zoon. De positie van de figuren op het linkerpaneel weerspiegelt die van de personages op de achterkant van de zijluiken van Rubens' *Kruisoprichting*. Sint Walburga, de beschermheilige van de verdwenen Sint-Walburgiskerk waarvoor het drieluik oorspronkelijk werd geschilderd, is prominent aanwezig. Hier ontberen ze evenwel de grandeur van Rubens en manifesteren ze zich als gewone stervelingen, ontdaan van het hemelse schouwspel. Aan de rechterkant poseren twee figuren naast de Ecce Homo als was het een selfie met een beroemdheid. De figuur op de voorgrond presenteert met een zekere zelfgenoegzaamheid de Ecce Homo, gehuld in diep verdriet, aan de kijker. De overvliegende felgekleurde vogels verbeelden zijn misplaatste lichtzinnigheid en onverschilligheid voor het leed van anderen.

Luna en vis

Een veelkleurig bronzen beeld toont een jonge vrouw die met tranen in haar ogen een kronkelende goudvis in haar handpalm houdt. Ondanks haar schoonheid en harmonie verbergt de figuur een diepgaand drama. De vrouw aanschouwt de doodsstrijd van de vis en toont zich ontroerd maar tegelijkertijd is ze gefascineerd door de schoonheid ervan die ze niet kan loslaten.

Luna and Fish

A colourful bronze sculpture depicts a young woman holding a wriggling goldfish in her palm, tears in her eyes. Despite her beauty and harmony, the figure hides a profound drama. The woman observes the death struggle of the fish and shows herself moved but at the same time fascinated by its beauty that she cannot let go.

Rothko

Een bronzen tafereel onthult de Amerikaanse schilder Mark Rothko, droevig en peinzend, aan de rand van een bank. Dit werk vangt het denkbeeldige moment waarop Rothko zijn geloof verloor. De kunstenaar beschouwde zijn monumentale schilderijen als intiem en vol van emotie, zoekend naar een wezenlijke connectie met de toeschouwer. Tot zijn diepe teleurstelling slaagde hij er onvoldoende in om de introspectieve en ontroerende kwaliteiten over te brengen op het publiek dat zijn schilderijen al te dikwijls degradeerde tot louter muurdecoratie.

A bronze scene reveals the American painter Mark Rothko, sad and contemplative, sitting at the edge of a bench. This work captures the imaginary moment when Rothko lost his faith. The artist considered his monumental paintings as being intimate and full of emotion, seeking a genuine connection with the viewer. To his deep disappointment, he failed to convey the introspective and moving qualities sufficiently to the audience that all too often degraded his paintings to mere wall decoration.

ENRIQUE MARTY

De Profundis

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Cathedral of our Lady, Antwerp

7 Dec 2023 - 10 Nov 2024

Teksten / Texts

Bart Paepen, Koen Leemans, Enrique Marty

Vertaling / Translation

Lauren Wiggers

Fotografie / Photography

Quique Acosta, Art Casting, Alex Shlyk

Grafisch ontwerp / Graphic design

Denis Decaluwe

Met de steun van / With the support of

[Keteleer Gallery - Antwerp](#)

Enrique Marty's works were shown in renowned museums and institutions across the world, including: Sala Amos Salvador, with Ana Curra, Logroño (2022), Keteleer Gallery, Antwerp (2022), Teatro de le Memoria, Universidad de Granada (2020), Espacio Galería Marzana, Bilbao (2020), Capilla del Museo Barjola, Gijón (2019), Deweer Gallery, Otegem (2017), Bobox, Kortrijk (2016), Nuit Blanche, Toronto (2016), Museo de Arte Contemporáneo Español, Valladolid (2015), Museo Lázaro Galdiano, Madrid (2014), CSULB, Long Beach, USA (2011), Fundacion Antonio Perez, Cuenca (2011), S.M.A.K., Ghent (2010), Museum voor Schone Kunsten, Ghent (2010), Kunsthalle Mannheim (2010), Gemeentemuseum Den Haag, The Hague (2008), Palazzo Sant'Elia, Palermo (2008), Domaine Pommery, Reims (2008), ZKM, Karlsruhe (2008), MUSAC, Leon (2006), Venice Biennial (2001 and 2005), PSI, New York (2004), Museo Patio Herreriano, Valladolid (2004), Reina Sofia Museum, Madrid (2001),...

Naam en jaar van de werken /
Name and year of the artworks

—

De Profundis, 2023
oil, tempera and watercolour on board

Luna and Fish, 2022
painted bronze

Rothko, 2017
painted bronze

